

Rada Miasta Sulęcín

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj.: Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) stwierdzam nieważność w części uchwały Rady Miasta Sulęcín nr IX/61/11 z dnia 20.06.2011 w sprawie uchwalenia Regulaminu świetlic wiejskich, tj.:

- w rozdziale pt. „Wynajem świetlicy wiejskiej oraz wyposażenia” w zakresie pkt 2-4 oraz pkt 7-12;
- w zakresie załącznika nr 1 i 3.

Uzasadnienie

W dniu 20.06.2011 r. Rada Miasta Sulęcín podjęła uchwałę nr IX/61/11 w sprawie uchwalenia Regulaminu świetlic wiejskich.

Przedmiotowa uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 27.06.2011 r.

Przeprowadzana przez organ nadzoru ocena prawna powyższej uchwały prowadzi do wniosku, iż akt ten, w części wskazanej w sentencji jest sprzeczny z prawem, tj. art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej.

Naruszenie przywołanego wzorca kontroli przejawia się w zamieszczeniu w badanej uchwale postanowień dotyczących treści umowy cywilnoprawnej związanej z wynajęciem świetlicy.

Zaakcentować należy, iż delegacja ustawowa zawarta w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym uprawnia organ stanowiący do ustanowienia aktu prawa miejscowego regulującego „zasady” i „tryb korzystania” z gminnych obiektów i urządzeń

użyteczności publicznej. Spośród postanowień zawartych w rozdziale regulaminu zatytułowanym „Wynajem świetlicy wiejskiej oraz wyposażenia” w ramach powyższej delegacji mieszczą się wyłącznie zapisy pkt 1, w którym przewiduje się, że świetlica może być odpłatnie wynajmowana, pkt 5 określający przypadki, w których organ wykonawczy może odstąpić od reguły odpłatności świetlicy, oraz pkt 6, w którym przewidziano procedurę ubiegania się o wynajem świetlicy. Pozostałe postanowienia zawarte w omawianym rozdziale wykraczają poza uprawnienia prawodawcze Rady. Nie formułują one bowiem ani zasad (reguł), według których mieszkańcy mogą korzystać ze świetlic, ani też trybu tego korzystania.

Lokalny prawodawca nie jest zatem władny regulować takich kwestii jak: sposobu kalkulacji opłaty, wnoszenia kaucji zwrotnej, czy zasad odpowiedzialności za wyrządzone szkody. Materia powyższa ma bowiem charakter obligacyjny, stąd też miejscem jej regulacji winna być umowa najmu, a nie akt prawa miejscowego.

Konsekwencją powyższych uwag jest stwierdzenie również nieważności załącznika Nr 1 i 3 do badanej uchwały. W pierwszym z nich Rada określiła cennik wynajmu świetlicy, w drugim zaś wzór umowy najmu. Jak zostało to zaakcentowane – treść umowy cywilnoprawnej ma charakter prywatnoprawny i nie może stanowić przedmiotu normatywnej wypowiedzi Rady w oparciu o art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym.

Nieco inaczej wygląda natomiast zagadnienie ustalania opłat za korzystanie ze świetlicy. Świetlica wiejska jako obiekt użyteczności publicznej może funkcjonować na zasadzie odpłatności. Podstawę prawną do wprowadzenia takich opłat stanowią jednak nie przepisy ustawy o samorządzie gminnym, a uregulowania ustawy z dnia 20.12.1996 r. o gospodarce komunalnej (tj.: Dz. U. z 2011 r. Nr 45, poz. 236). Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 2 przedmiotowej ustawy: „Jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej, organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego postanawiają o wysokości cen i opłat albo o sposobie ustalania cen i opłat za usługi komunalne o charakterze użyteczności publicznej oraz za korzystanie z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej jednostek samorządu terytorialnego.”.

Jednakże wskazać należy, że art. 4 ustawy o gospodarce komunalnej nie stanowi podstawy do podjęcia uchwały o charakterze aktu prawa miejscowego (wyrok NSA z dnia

29.11.2001 roku, sygn. akt SA/Wr 1415/01, OSS 2002/1/16). W ocenie organu nadzoru uchwały w tej materii nie można zaliczyć do kategorii aktów prawa miejscowego również ze względu na brak przymiotu powszechnego obowiązywania jej norm. Jej postanowienia skierowane są do podporządkowanych gminie jednostek organizacyjnych. Jest ona tzw. aktem kierownictwa wewnętrznego, albowiem wiąże jedynie podmioty znajdujące się w strukturze organizacyjnej, w której akt został wydany. Nie rozstrzyga natomiast bezpośrednio o prawach i obowiązkach podmiotów, tworzących wspólnotę samorządową, będących w badanym przypadku usługobiorcami usług komunalnych. Podmioty te uiszczają opłaty w wysokości i na podstawie umowy cywilnoprawnej zawartej z właściwą gminną jednostką organizacyjną lub bezpośrednio z wójtem gminy (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 5.10. 2007 r. sygn. akt II SA/Łd 665/07).

Należy stwierdzić, iż niedopuszczalnym jest regulowanie w jednej uchwale, mającej być w zamiarze Rady aktem prawa miejscowego materii, stanowiącej prawo miejscowe (zasady korzystania z obiektów i urządzeń gminnych) i regulacji nie należącej do tej kategorii (opłaty za korzystanie z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej). Jeżeli zatem wolą Rady jest określenie wysokości opłat za korzystanie ze świetlicy wiejskiej, to winna ona uczynić to odrębnym aktem, w którym sama określi takie opłaty lub upoważni organ wykonawczy do ich ustalenia.

Mając powyższe w polu widzenia orzeczono jak w sentencji.

z up. WOJEWODY LUBUSKIEGO

Czesław Domalewski
DYREKTOR GENERALNY

Pouczenie:

Na niniejsze rozstrzygnięcie służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. w terminie 30 dni od daty doręczenia rozstrzygnięcia. Skargę wnosi się za pośrednictwem Wojewody Lubuskiego.

Otrzymują:

1. adresat
2. ad acta

DYREKTOR

Wydziału Nadzoru i Kontroli

Teresa Kaczmarek

INSPEKTOR

w Oddziale Nadzoru

w Wydziale Nadzoru i Kontroli

Sławomir Dudziak